

17.3.2018

V Bystřici nad Pernštejnem

Drazí přátelé,

Teď, když si čtete tento dopis, je nejspíše rok 3049. A já jsem se stala pouhou vzpomínkou. Již nejsem naživu a tohle je dopis, který se začal psát 26.9.2003. Proč rovnou v tento den? Protože jsem se narodila. Můj život byl vložen po smrti do dopisu, ve kterém je ukrytý celý můj příběh. Kdo si ho přečte, bude s mou duší a s mým životem natolik sblížený, že až zemře, přimutí svou mysl k tomu, aby se jeho život též převtělil do dopisu, který bude adresovaný do budoucnosti.

Můj život byl krásný. Mít kolem sebe lidi, co vás mají rádi, a vy byste na ně byli schopni položit život, tomu říkám krásný pocit! Předpokládám, že v roce 3049 si už lidé mezi sebou nepovídají. Pouze si píší SMS zprávy a přes sociální sítě, např. Facebook. Tedy pokud ještě existuje!

Co si pamatuji, tak už i za mých časů dávalo spoustu lidí přednost sociálním sítím před osobním setkáním s přáteli. Já sama na sebe můžu říct, že jsem měla na hodně lidí štěstí. Co jsem chodila na základní školu, seznámila jsem se se spoustou nových lidí, kteří se stali mými přáteli. Přátelství, to je dar od Boha, který bohužel každý z nás nepozná. Jde o skupinu nových přátel, jež spojuje osoby, které jsou si blízké a rozumějí si. Moji přátelé byli skvělí! Podporovali se, věřili si, bavili se, měli blízkou osobu, které se můžete vyhovídat, když je vám nevhodí. Požádala mě v životě samozřejmě i zklamání. Ale od toho tu byli moji přátelé, kteří mě rozveselili.

Člověk se může sice spolehnout na kamarády, potřebuje však i rodinu. Život bez ní bych si nedokázala představit. Vím, že nikdo z nás si rodinu nerybírá, a proto je pro každého z nás jinak důležitá. Mně na ni velmi záleží! Můj rodině jsem vděčná za

výchovu, ale hlavně ra so, v jakém prostředí jsem mohla vyrůstat.

Myslím, že každý, ať už z naší či vaší doby, by si přál mír a klid. Proto jsem ráda, že jsem mohla žít v české republice.

Jiné země sužovaly nesmyslné boje, při nichž umírali nevinní lidé. Jinde rase neměli co jíst, pro pitnou vodu chodili denně i několik kilometrů. Jen v televizi jsem znala obrazy vyhladovělých dětí, které neměly základní životní potřeby a žily v šterých podmínkách. Chtěla jsem vědět, jaké to je žít v chudobě. Proto jsem se vydala do jedné z méně rozvojových zemí - do Rumunska. Lidé sice nemají moc jídla, ale i kdyby bylo jejich poslední, nabídnou vám ho.

(2) To je krásná tato země - dobrodružní obyvatelé. Možná právě to je důvod, proč jsem se do této země ráda vracela. Až potom si člověk vlastně uvědomí, co má, že věci, které bral jako samozřejmost, jsou jinde velkou vzácností. Žít se musí s láskou, ale i velkou pokorou.

Přála bych si, aby se národy na celém světě respektovaly a žily spolu ve vzájemné úctě, aby nezáleželo na tom, jaké jsou národnosti, odkud pocházejí, jakou řečí mluví, jakou mají barvu pleti. Chtěla bych, aby lidé při vzájemném setkávání přestali být předsudky a strachem z cizích osob. Jenže v dnešní době je to takřka nemožné. S lidmi, kteří na první pohled vypadají mírumilovně, se mohou vyklukat násilníci, či dokonce teroristé.

Přemýšlím, proč je tak těžké s každým vyjít po dobrém bez svárů a hádek. Je pravda, že někdy je to problém i ve vlastních rodinách, mezi přáteli a natož pak mezi cizími lidmi, či nepřátelskými zeměmi. Doma i ve škole nám vždy vštěpovali zásady slušného chování. Což jsme na to všechno zapomněli?! Říká se, že člověk je pán troseka, ale podle toho by se měl také chovat, ne ubližovat, ale pomáhat!

A proto vás prosím, starajte se jeden o druhého, nebudte lhostejní, když vidíte nějaké utrpení či krivdu. Pěčujte o svou Zemi, ať se růstane zachová ještě pro další generace. S rozlehlými lesy, plná

zeleně, zvířát, vody. Ať naše děti mohou dýchat čistý vzduch a
nemusí se bát toho, co je čeká zítřka!

S pozdravem

Nancy Balierová